

AL DRIEDUIZEND (VIERDUIZEND?) JAAR EN NOG SPRINGLEVEND

door Chiron

Ik was nog maar een jonge centaur en woonde in mijn een-
tje in een grot op de berg Pelion, toen ik Heer Apollo voor
het eerst ontmoette. Hij kwam letterlijk uit de lucht vallen,
wat me bijna een hartaanval bezorgde. Het gebeurde niet el-
ke dag dat er een eersterangsgodheid met een volmaakt gebit
en een goudglanzend gewaad op mijn berghelling neerdaal-
de.

‘Jij bent een zoon van Kronos, toch?’ Apollo trok een rots-
blok bij en ging zitten. ‘Mijn vader is Zeus! Hij is ook een
zoon van Kronos. Dus dan ben jij mijn oom. Hoe raar is dat?’

‘Eh... inderdaad, Heer Apollo.’ Ik probeerde mijn trillende
schoften in bedwang te houden. ‘Heel raar.’ Ik merkte dat de
lucht donkerder werd, terwijl het nog maar net middag was.
‘Niet om kritiek te hebben, o, Grote Apollo, maar moet u niet
in uw zonnewagen langs de hemel rijden?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb hem voor een paar
minuten in de parkeerstand gezet, want Artemis is daarboven
haar maaneclipsdingetje aan het doen.’ Hij krabde in zijn mo-
dieuze stoppelbaard. ‘Of was het zonne-eclips? Ik kan ze
nooit uit elkaar houden.’ Plotseling sprong hij van zijn rots-
blok alsof hij een geweldig idee had gekregen. ‘Maar dat doet
er niet toe! Ik weet weer wat ik je hierbeneden kwam vragen.

Ik heb nog nooit op een centaur gereden. Wat zou je ervan vinden om een blokje met me om te gaan?’

‘Eh...’

Hij legde zijn vingers tegen zijn slapen en sprak op gedragen toon: ‘Ik voorspel dat je “ja” gaat zeggen.’

FYI: centauren hebben er een hekel aan om voor iemands karretje te worden gespannen, zowel letterlijk als figuurlijk. Maar ik dwong mezelf te glimlachen. ‘Het zou me... een waar genoegen zijn. Ja.’

‘O, yeah!’ riep Apollo triomfantelijk uit. ‘Wie heeft er twee duimen en de gave van voorspelling?’ Hij gebaarde met zijn duimen naar zijn eigen borst. ‘Deze god!’

Maar wat bleek: Apollo laten centaurrijden op mijn rug was de slimste zet die ik ooit heb gedaan. In tegenstelling tot mijn soortgenoten behoorde ik niet tot een speciale stam. Ik was een eenling... en soms ook eenzaam. Tijdens die rit werden we vrienden. Ik kwam erachter dat Apollo een-op-een, als hij geen menigte idolate fans probeerde te imponeren, heel charmant kon zijn. Toen we terugkwamen bij de grot zei hij iets wat mijn leven veranderde.

‘Oom Chiron, ik heb besloten je een paar dingetjes te leren.’

Misschien vond hij het een vermakelijk idee: een neef die zijn oom les gaf. Of misschien vermoedde hij als god van de voorspelling dat ik een belangrijke rol zou spelen in de toekomst van Olympus. Wat de reden ook was, hij besloot zijn kennis met mij te delen.

Eerst liet hij me eenvoudige dingen zien, zoals hoe je een

pijl op een boog moest zetten – ‘Richt het puntige eind van je lichaam af’ – en hoe je een wond waar het bloed uit gutste moest verbinden. Hij leerde me een lier te maken, er een aantal hits op te spelen, zoals ‘Stairway to Olympus’ en ‘Offering Smoke on the Water’, en zelfs mijn eigen songteksten te componeren. In een poging mijn dichtkunst te verfijnen stuurde hij me een keer op een queeste om een rijmwoord te vinden voor ‘rucola’ zodat hij zijn ode aan een gemengde groene salade kon afmaken. Ik kwam niet verder dan ‘pergola’. Apollo noemde mijn resultaat een ‘lyrische mislukking’ – de klassieke voorloper van onze hedendaagse ‘epische mislukking’ – maar hij bleef met me werken.

Na een jaar stopten de lessen. Maar op een dag verscheen Apollo met een groepje jonge halfgoden in de opening van mijn grot. ‘Weet je nog al die dingen die ik je heb geleerd?’ vroeg hij. ‘Het is tijd om ze door te geven! Mag ik je voorstellen aan Achilles, Aineias, Jason, Atalante, Asklepios en Percy...’

‘Ik heet Perseus, meneer,’ zei een van de jongemannen.

‘Whatever!’ Apollo grinnikte opgetogen. ‘Chiron, leer ze alles wat ik jou heb laten zien. Veel plezier!’ En weg was hij.

Ik wendde me tot de jongelieden. Ze keken me fronsend aan. Degene die Achilles heette trok zijn zwaard.

‘Denkt Apollo nou echt dat wij iets gaan leren van een centaur?’ vroeg hij bars. ‘Centauren zijn wilde barbaren, nog erger dan de Trojanen!’

‘Hé, hou je kop,’ zei Aineias.

‘Heren en dame,’ kwam ik tussenbeide. ‘Ik verzeker jullie dat ik een ander soort centaur ben. Sta mij toe jullie te onder-

wijzen en ik beloof dat ik jullie niet zal onderwerpen aan onbehouden centaargedrag zoals kopstoten op leven en dood en het dragen van een helm met drankhouder.’

Atalante keek enigszins teleurgesteld. ‘Kopstoten op leven en dood klinkt juist zo leuk... maar vooruit, ik geef je lessen een kans.’

We gingen aan de slag.

Ik begon met het beoordelen van hun vechtkunst. Aineias deed het verrassend goed voor een zoon van Aphrodite. Ik had verwacht dat hij een *lover* zou zijn en geen vechter, maar hij wist zijn zwaard zowaar als zwaard te gebruiken in plaats van als modieuze accessoire. Voor de andere halfgoden was er werk aan de winkel. Atalante leek te denken dat alle oefengevechten op leven en dood gevoerd moesten worden. Daarbij sprak ze over haar klasgenoten als ‘die smerige, achterlijke mannen’, wat de teambuilding in de weg zat. Achilles was tijdens de gevechten voortdurend zijn rechterhiel aan het verdedigen. Het was een ongebruikelijke manoeuvre die me voor een raadsel stelde, tot ik erachter kwam hoe hij als kind in de Styx was ondergedompeld. Ik probeerde de jongen over te halen om in plaats van sandalen laarzen met ijzerbeslag aan te doen, maar hij weigerde te luisteren. En Asklepios had tijdens de een-op-eengevechten de verwarrende gewoonte om op zijn tegenstander af te schieten en aan diens voorhoofd te voelen of hij koorts had.

Vervolgens testte ik mijn leerlingen op vindingrijkheid. Ik deelde willekeurige materialen uit met de opdracht er een potentieel levensreddend voorwerp mee te maken. ‘Deze eeuwenoude vaardigheid staat bekend als MacGyveren,’ liet ik

hun weten. Helaas was geen van mijn inaugurele studenten een kind van Hephaistos en dus presteerde niemand erg goed bij deze opdracht. Toen ik Perseus een hint gaf dat hij zijn goddelijke brons kon uithameren en polijsten om er een spiegelend schild van te maken, rolde hij met zijn ogen en zei spottend: ‘Wat heb je dáár nou aan?’

Eveneens brachten de meesten bedroevend weinig terecht van de muzikale compositie. Alleen Jason kwam met iets denkwaardigs: een hypnotiserend *stam-stamp KLAP*-ritme dat ons zo opzweepte dat we besloten er onze strijdbeat van te maken. (Je kunt dat *stam-stamp KLAP*-ritme ook tegenwoordig nog horen bij sportevenementen, in de vorm van: ‘*We will, we will... ROCK YOU!*’)

Het was duidelijk dat de halfgoden nog een hoop moesten leren. Maar dat vond ik niet erg. Terwijl we die avond samen bij het kampvuur liederen zongen, voelde het alsof ik eindelijk mijn eigen stam had.

Ik leerde de zes halfgoden alles wat ik wist. Vervolgens stuurde ik ze de wereld in, waar ze hun roeping vervulden als held. Drievoudig talent Atalante verwierf roem als snelvoetig sprintster, trefzeker jageres en enige vrouwelijke Argonaut. Jason en zijn bemanning veroverden een plek in de legenden door het Gulden Vlies te bemachtigen en het volk te imponeren met hun talloze avonturen op zee. Achilles en Aineias werden grote krijgers – maar vochten helaas tijdens de Trojaanse Oorlog tegen elkaar. (Spoileralert: Achilles en Griekenland wonnen, maar Achilles werd gedood toen hij vergat zijn hiel te verdedigen.) Perseus ontdekte tijdens zijn ontmoet-

ting met een zekere gorgo met slangenhaar dat een spiegelend schild toch wel handig was, en wat Asklepios betreft, hij werd de knapste geneeskundige kop van de oude geschiedenis. Hun heldendaden leven tot op de dag van vandaag in de herinnering van stervelingen voort.

Ik moet dus toch iets goed hebben gedaan.

Er kwamen regelmatig nog meer halfgoden naar Pelion en ik leidde ze allemaal op. Het nieuws van mijn succes verspreidde zich. Toen mijn grot te klein werd, bouwde ik een uniek allesomvattend trainingscentrum aan de voet van de berg Olympus. Ik noemde het Kamp Halfbloed, omdat het bedoeld was om de halfgoddelijke kinderen van stervelingen en godheden op te leiden. Ik opende mijn deuren ook voor vele andere soorten, zoals saters, pegasussen en harpijen.

De saters stroomden massaal toe na dit bericht van Apollo:

Ik voorspel dat halfgoden in de toekomst Kamp Halfbloed niet meer op eigen kracht zullen kunnen vinden. De wereld zal simpelweg te groot, te bevolkt en te gevaarlijk zijn. Als die tijd daar is, stuur dan saters eropuit om kandidaten op te sporen. Saters vinden alles. Ze hebben laatst nog een kudde koeien gelokaliseerd die Hermes van me had gestolen en die zelfs ik nergens kon vinden. Geloof me: je hebt zoekers nodig en zij zijn de juiste geit voor de klus.

Het eerste Kamp Halfbloed was bescheiden – niet meer dan een openluchtarena voor gevechtstraining, een binnenplaats voor bijeenkomsten en maaltijden, en een groot stenen ge-

bouw met slaapvertrekken. Het gebouw maakte ten minste op één kamper indruk, die toen hij het zag uitriep: ‘Wat een groot huis!’ De naam bleef hangen en sindsdien noemen we onze hoofdkwartieren het Grote Huis.

In het begin leefden de halfgoden samen in het Grote Huis, maar toen er elk jaar meer kampers bij kwamen, werd het te krap. Er braken gevechten uit. Halfgoden bleken niet alleen de gaven van hun goddelijke ouder te erven, maar ook hun rivaliteiten. Om de vrede te bewaren deelde ik ze op in familiegroepen en gaf ik elke groep de opdracht een slaapgebouw te ontwerpen en te bouwen dat een eerbetoon was aan hun goddelijke ouder. De goden zij dank ebde het gekrakeel daarna weg tot een zacht gerommel.

Net zoals Apollo het onderricht ooit aan mij had overgedragen, droeg ik een deel van de lessen over aan ervaren kampers. Mijn bedoeling was dat ze hun kennis op het gebied van vechten en survival zouden doorgeven. Dat deden ze, maar ze gaven ook familievetes, goed bewaarde geheimen en ontgroeningspraktijken door. Toen het Hephaistosgebouw tijdens een nachtelijk spelletje *truth or dare* het bos van de dryaden bijna in de as legde (‘*Dare*: deze amfora opblazen’), vroeg ik Argos de honderdogige ons team te komen versterken als beveiligingsman.

Op dat moment was Argos aan het herstellen van een bijna-doodervaring. Op bevel van Zeus had Hermes Argos met een rotsblok zijn hoofd ingeslagen toen die op wacht stond bij een wit kalf – dat eigenlijk Io was, Zeus’ meest recente, eh... vriendin. Hera redde Argos door hem in een pauze te veranderen. Uiteindelijk veranderde hij weer terug in zijn oor-

spronkelijke gedaante en hij greep de kans om naar Kamp Halfbloed te komen met beide handen aan. Dat was maar goed ook, want zonder hem hadden we de eerste grote bedreiging van ons bestaan misschien niet op tijd ontdekt: een monsterhorde die Kamp Halfbloed bijna van de kaart had geveegd.

‘Komt een hele meute aan,’ had Argos op een avond gemeld. ‘Akelig slag.’ (Ook toen al was hij een man van weinig woorden. Met een oog midden op je tong is het niet fijn praten, om nog maar te zwijgen van het eten van hete soep.)

We hadden eerder monsteraanvallen gehad en ze altijd kunnen afweren, maar deze aanval was anders. Het was een georganiseerde poging – ik ben er nooit achter gekomen wie hem had georganiseerd, maar ik heb mijn vermoedens – en hij was immens.

Honderden monsters – inderdaad van een heel akelig slag – overspoelden vanuit alle richtingen het kamp. Ik blies op de hoornschelp om alarm te slaan, pakte mijn pijl-en-boog en galoppeerde de binnenplaats op. ‘Dit is geen oefening, mensen!’ riep ik. De halfgoden stormden hun slaapgebouwen uit voor de grootste uitdaging van hun jonge leven. Winnen, en Kamp Halfbloed zou voortbestaan. Verliezen, en het kamp zou, samen met ontelbare levens, voor altijd verloren zijn.

De strijd woedde de hele nacht door. De halfgoden vochten dapper en goed, en doodden monsters met zwaarden, speren, pijlen en ander wapentuig. Maar we waren zwaar in de minderheid en ik vreesde dat Kamp Halfbloed ten dode was opgeschreven.

Toen, op het moment dat de rozevingerige dageraad net boven de horizon uit gluurde, klonk er in de verte een nieuwe strijdkreet. Voormalige kampers die over onze wanhopige situatie hadden gehoord, kwamen ons te hulp gesneld. Als één man vielen we onze vijanden met hernieuwde kracht aan. We sabelden het ene na het andere monster neer tot de grond was bedekt met hun stoffige overblijfselen. Degenen die we niet naar Tartaros stuurden, vluchtten terug de wildernis in.

Nog nooit was ik zó trots geweest op mijn kampers, oud en nieuw. En nog nooit had ik me zó geschaamd.

Ik wist namelijk dat zo'n grote concentratie halfgoden op één plek een soort van *all-you-can-kill-buffet* voor monsters was. En toch had ik mezelf voorgehouden dat onze kampers geen andere bescherming nodig hadden dan de vaardigheden die we ze leerden. Mijn trots was bijna onze ondergang geweest, maar ik had mijn lesje geleerd. Ik stuurde onmiddellijk een Irisbericht naar Olympus om om hulp te vragen. De goden verhoorden onze bede. De volgende dag daalde er een magische grens over en rond het terrein neer – een barrière die zowel het kamp zou verbergen voor vijandige ogen als toekomstige aanvallen zou afweren.

Het kamp heeft in de loop der millennia diverse locaties gekend, want het blijft altijd in de nabijheid van Olympus gevestigd terwijl de zetel der goden van de ene naar de andere dominante staat verhuist. Sinds die strijd in lang vervlogen tijden hebben duizenden halfgoden Kamp Halfbloed hun 'thuis' genoemd. Misschien zeggen sommige namen je iets: Arthur. Merlijn. Guinevere. Karel de Grote. Jeanne d'Arc.

Napoleon. George Washington. Harriet Tubman. Madame Curie. Frank Lloyd Wright. Amelia Earhart. En nog veel meer halfgoden die nog leven en me hebben gevraagd hun identiteit niet te onthullen. Elke zomer worden er nieuwe namen aan de lijst toegevoegd en in de komende eeuwen zullen er zich nog meer halfgoden bij ons aansluiten.

Dat is mijn hoop althans. Want de halfgoden van het verleden, het heden en de toekomst zijn voor mij meer dan alleen maar kampers. Ze maken mijn onsterfelijke leven de moeite waard. Ze zijn mijn stam.